

Yürekteki Liman

– kul mehmet · 29 Ekim 2025



Yürekteki Liman

O, kimsenin görmediği bir gemiyi her sabah yüreğinden uğurladı.

Bazı insanlar sessiz yaşar, sessiz sever, sessizce bekler. Ama yüreklerinde öyle fırtınalar kopar ki, dışarıdan bakan hiçbir göz bunu göremez. Bu öykü, bir kadının sessizliğinde sakladığı bir denizcinin hikâyesidir. Bir liman gibi bekleyen, bir dalga gibi özleyen, bir rüzgâr gibi hatırlayan bir yüreğin izini sürüyoruz. Çünkü bazı sevgiler, bedeninde değil, yüreğinin içinde yaşar. Ve orada hiç ölmez.

Evin penceresinden içeri süzülen sabah ışığı, odanın köşelerinde dans ederken, eski bir sandalyede oturan kadın, ellerini dizlerinde birleştirmiş, gözlerini pencerenin dışına dikmişti. Saçları, gökyüzünde ağır ağır süzülen pamuk bulutları gibi beyaz ve hafifti. Zaman, saçlarına dokunmuş, onları yumuşatmış, hafifçe kabartmıştı. Yüzünde yılların bıraktığı izler, bir harita gibi çizilmişti. Kaşlarının altındaki iki küçük gölge, bir zamanlar ıslık ıslık parlayan gözlerin yerini almıştı. Şimdi orada, uzaklara bakan, ama hiçbir şeyi görmeyen iki durgun göl vardı.

Kolları, bir zamanlar çocuklarını kucaklayan, sofralar kuran, bahçede çiçek diken o kollar, şimdi incecik, narin birer dal gibi duruyordu. Ama o narinliğin ardında, kimsenin göremediği bir güç vardı. Çünkü o bedeninde, devasa bir yürek atıyordu. O yürek, nice fırtınalara dayanmış, nice ayrılıklara direnmışti. Ve o yüreğin en derin limanında, bir denizci yaşıyordu. Üniforması deniz kokan, gözleri ufka bakan, sesi martı çığlıkları gibi yankılanan bir adam: Yaşar.

Yaşar, denizlerin çocuğuydu. Rüzgârın yönünü yüzünden okur, dalgaların dilini anlardı. Her sefer dönüşünde, cebinde bir avuç deniz kabuğu, elinde tuz kokan bir mendil, gözlerinde ise hep aynı özlemle

gelirdi. Zahide, onu beklerdi. Her sabah, her akşam, her mevsim. Penceresinden denizi göremezdi belki ama yüreğinde hep bir deniz vardı. O deniz, Yaşar'ının sesini taşırdı ona. "Zahide'm," derdi rüzgâr, "limanım sensin."

Yıllar geçti. Çocuklar büyüdü, evden uçtu. Yaşar'ı bir gün dönmedi. Ne bir haber, ne bir iz. Sadece bir çift çorap, bir pusula ve bir mektup kaldı geriye. Mektupta, "Eğer dönemezsem, bil ki yüreğimdeyim," yazıyordu. O günden sonra Zahide'nin gözleri daha da soldu. Ama yüreği... O yürek hâlâ doluydu. Her sabah pencereye oturur, rüzgârı dinlerdi. Belki bir ses, belki bir iz, belki bir düş...

Komşular onun yalnız olduğunu sanırdı. Oysa o hiç yalnız değildi. Çünkü yüreğinde bir kaptan yaşıyordu. Her gece, gözlerini kapattığında, o kaptanla denize açılırdı. Dalgalarla konuşur, yıldızlarla yön bulur, martılarıyla yarıştırdı. Sabah olduğunda, gözlerinde bir damla tuz, dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme olurdu.

Bir gün, kasabanın çocuklarından biri, Zahide'nin bahçesine topunu kaçırdı. Topu almak için içeri girdiğinde, yaşlı kadını pencere önünde otururken gördü. Kadın, çocuğa döndü, gülümsedi. "Denizi sever misin?" dedi. Çocuk başını salladı. "Benim yüreğimde bir deniz var," dedi kadın. "Ve o denizde bir kaptan..."

Çocuk, anlamadı belki. Ama o günden sonra her gün uğradı Zahide'ye. Onun anlattığı hikâyeleri dinledi. Kaptanın maceralarını, fırtınaları, yıldızlı geceleri, uzak limanları... Zahide anlattıkça, gözleri parladı. Kolları hâlâ çelimsizdi, ama sesi güçlendi. Çünkü anlatmak, yaşatmaktı. Ve o, yüreğindeki kaptanı yaşatıyordu.

Yıllar sonra, Zahide'nin evi boş kaldı. Ama bahçedeki limon ağacının altına küçük bir bank kondu. Üzerine şu satırlar kazındı: "Bir yürek düşün, içinde bir deniz. O denizde bir kaptan, adı Yaşar. Ve o kaptanı yaşatan bir kadın: Zahide." Ve rüzgâr, hâlâ o evin penceresinden içeri girer. Belki bir selam, belki bir veda, belki de bir vuslat... Ve bir gece, rüzgâr pencereyi hafifçe araladığında, Zahide başını kaldırdı. Gözleri hâlâ fersizdi ama yüreği bir şey duymuştu. Sanki uzaklardan bir düdük sesi gelmişti. Sanki bir gemi, yüreğinin limanına yanaşmıştı. "Yaşar'ım," dedi fısıltıyla, "geldin mi?"

O an, odadaki sessizlik bile nefesini tuttu. Çünkü Zahide'nin yüreği, yıllar sonra ilk kez hafıfledi. Sanki o kocaman yürek, yükünü bırakmıştı. Sanki bir kavuşma olmuştu, kimsenin görmediği, kimsenin bilmediği bir yerde. O an teslim etmişti ruhunu almaya gelen Azrail meleğine, yanında sanki eski eşi Yaşar'da vardı, sevdiceğim dedi, ona gülümsüyordu. Ve sabah olduğunda, pencere hâlâ açıktı. Rüzgâr hâlâ içeri giriyordu. Ama Zahide artık orada değildi. Sadece bir mendil kalmıştı sandalyede. Tuz kokan, deniz gibi... Vesselam.

Mehmet Aluç